

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**D. Gebh. Theodori Meieri Theologi & Prof. in Academia
Julia Antichiliasmus Absolutissimus**

Meier, Gebhard Theodor

Helmstadii, 1696

§. CXXI.

urn:nbn:de:bsz:31-105465

cērdotes Christi erunt in illo sēpius jam memorato millennio. Quo ipso tamen ceteri resurrectionis primæ participes extra hoc M. annorum tempus, à beatitudine tali & sanctitate non excluduntur, nisi, quod eminentior felicitatis gradus hisce temporibus celebrati millennii viventibus competit. Apostolus quippe hic ante oculos illa saltem habet tempora, quibus vincētus est, ut ante memoravit, diabolus: De cæteris nihil vel affirmat vel negat. Etiam si ergo illa regnatio successiva usque ad completos M. annos diaboli vincēti non competat iis, qui ante vel post hoc tempus spiritualiter resurgunt; competunt tamen illis utique cætera prædicata, quod nempe sint beati & sancti, nec mors secunda potestatem habeat in illos, utut ista ex intentione Apostoli potissimum dicta videantur de illis, qui tempore mille annorum resurgebant. Aut potest etiam Apostolus occasione sermonis de resurrectione prima digressus esse ad locum communem, & inculcasse beatitudinem & sanctitatem hujus resurrectionis, deinceps ad illos iterum revertens de quibus sermo fuerat in præcedentibus. Notetur hic unicum saltem Exemplum simile, ubi eodem modo propositionis universalis subjectum restringendum venit ex Antecedentibus, nempe Rom. VIII. 30. Quos vocavit, eos etiam iustificavit: Non enim utique omnes illos Deus iustificat quos vocat; sed restrictio petenda est ex præcedentibus, ubi dicitur: Quos Deus prævidit, eos quoque prædestinavit: Quos prædestinavit, eos & vocavit &c. ubi subjectum nullibi ulterius est expandendum, quam quatenus concernit eos, qui à Deo sunt prævisi.

CXXI. Hæc de quinto Argumento. Claudat jam agmen illud, quod objicitur sexto loco: Si resur-

rectio prima esset resurrectio à peccatis, non possent illi qui à peccatis resurrexerunt, gratia Dei excidere. At falsum est Consequens. E. Majoris connexio probatur, quoniam qui participes fiunt primæ resurrectionis, prædicantur beati & sancti, ita ut mors secunda in eos nullam habeat potestatem. Respondeo: Annon etiam Christus dicit: Qui crediderit & baptizatus fuerit, salvabitur, Marc. xvi. Quis autem hinc inferet, nullâ ratione fieri posse ut illi, qui v. g. hoc tempore credunt, tamen non salventur, adeoque gratiâ Dei nunquam possint excidere? Intelligenda igitur in utroque dicto erit talis resurrectio prima, talisque fides, quæ non solum incipitur, sed & per totam vitam continuatur, unde qui resurgunt quidem à peccatis, sed deinde in ea rursus prolabantur, proprie non dici possunt, quod habeant partem in resurrectione primâ, postquam ab illâ destiterunt. Atque ita satisfactum est illis quæ opposuit nobis Animadversio, pro vindicando literæ sensû in Apoc. xx. Quem si porro urgere non desistet D. Animadvertens, expendat, quam aperte, ut supra demonstratum est, ille contradicat cæteris Scripturæ S. libris, unde ipsi necessario concedendum erit, quod nobis obtrudere voluit, nempe Apocalypsin non tantum non esse librum protocanonicum, sed plane falsum & spurium, cum tamen pro vindicandâ illius autoritate in Animadversioe tantopere, licet nullo ex nostris eam in dubium vocante, defudaverit. Interim cum mihi opusculo huc usque perfecto in manus venerit novum quoddam scriptum, quod D. Animadvertens contra decadem Epistolarum à Viro Summe Reverendo atque Amplissimo, Domino Sandhagio Ducatus Holfatiæ Superintendente Generali, cui inter Exegetarum

rum Principes locum merito præcipuum nostrum assignat seculum, editam, concinnavit, quo in libello quædam etiam reperire liceat, quæ scrupulum adhuc circa illa quæ superius fuerunt exposita, movere possint, operæ pretium fore duxi, si etiam ex illo, falcem alias haud libenter in alienam messem immissurus, quædam huc spectantia delibarem, cujus interim libelli confutationem doctiori calamo, utut omnia fere ad veritatem adeofirmatam impugnandam, exiguum habeant momentum, relinquo.

CXXII. Speraveram quidem, cum in memorato opusculo (cui titulum fecit: *Der veste Grund des in der siebenden Bosaunen annoch zukünfftigen Reiches Christi*) etiam in se suscepisset, explicare quædam ex locis, quæ supra adversus chiliaismum urfi, & in primis Joh. V. 26. seqq. & Joh. VI. 37. seqq., me aliquid in illis reperturum, quod ad superiora possit regeri, verum nec ipse D. Animadvertens aliud inde potest deducere, quam quod in superioribus fuit deductum, scilicet omnes fideles uno actu simul esse suscitandos. Ep. III. §. 8. p. 24. & Ep. VIII. §. 9. p. 75. At nihilominus ex Joh. V. 28. non potest aliud deducere, nisi in extremâ resurrect. quosdã etiam ad vitam esse resurrecturos ut passim ibi docet. Sufficit legere Ep. IX. §. 6. p. 87. Quibus notatis: ut &, quod doceat, nullos fideles tempore M. annorum esse morituros, quæro, qui nam illi sint, qui resurgent ad vitam in supremo iudicio? Fideles esse non possunt, quoniam adventus Christi nullos in sepulchris fideles relinquit, nec post eum fideles aliqui fuerunt demortui: Non -- fideles autem multo minus esse possunt, quoniam illi non possunt non damnari, ut ne ullus quidem Christianus audebit negare. Relinquitur ergo, ut extrema hæc resur